

J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

VROUWTJES IN DE DOP

HUIB, de groote broer, bonsde in 't voorbijgaan op de deur van de kinderslaapkamer.

„Ada, d'r ligt sneeuw! Hoopen!”

Toen zeulde hij z'n zware boeken-tasch de trap af, de eetkamer in. Als je op de H. B. S. bent. . .

Op de kinderkamer keek Ada eerst critisch naar buiten, toen weifelend naar Joojje. 't Resultaat van beide was, dat ze resoluut uit bed klom en zich zonder tijdverlies ging aankleeden. Want, er lág sneeuw, Huib had haar niet voor de gek gehouden. En aan Joojje had je nog niks. Dus. . .

Huib schrokte en keek onderwijl z'n geschiedenis na, toen Ada de eetkamer inkwam. „Ga je met me sleeën? Ja?”

Ze kon vleien als ze wilde!

„Maar kind, ik heb toch school! En jij ook! En de slee is nog op zolder!”

Ada negeerde, als gewoonlijk, de bezwaren. „Voor schooltijd,” zei ze enkel.

En Huib gaf, eveneens als gewoonlijk, toe. 't Kind had niet veel, werd zoo'n beetje aan d'r lot over gelaten. De ridderlijkheid, die z'n stiefmoeder niet in hem wist te wekken, uitte zich af en toe tegenover het stiefzusje.

„Een paar baantjes dan. En vanmiddag ga ik met de jongens!”

't Laatste, als waarschuwing bedoeld, deerde Ada niet. Vanmiddag waren er wel weer anderen. . . .

In school viel het de juffrouw moeijlijk, de aandacht gespannen te houden. Tenminste wat betref de nuttige kundigheden, die zij de kleuters trachtte bij te brengen. Naar de sneeuwvlokken, die telkens nog lustig neerdwarrelden, keken ze vanzelf.

Flipje spon zoete en angstige verhalen over bloemetjes, die 't koud hadden, en een dikke deken over zich kregen, en kindertjes, die verdwaalden

in de sneeuw. Ach ja, zelfs de groote school had er moeite mee, Flipje te veranderen van een dreamer in een practisch menschje in de dop. . .

Ada keek de klas rond, wie ze pressen kon tot haar dienst, deze vrije Woensdagmiddag. . . Flipje alleen leek bereikbaar. Vervelend dat ze niet woonden naast Hans, die al voor het tweede jaar in deze klas zat, die dom was maar sterk. . .

Toen de school uitging dwarrelden de vlokken niet meer. In de straten werd de sneeuw geruimd. Doch in de buitenbuurten, waar Ada en Flipje woonden, lag ze nog bijna ongerept. In elk geval glinsterend en daar, waar kloopen was, stevig, glad en lokkend.

„We gaan sleeën na 't eten. Jij moet me trekken”, zei Ada, als constateerde ze een vaststaand feit. Flipje, die vanaf hun eerste kennismaking tegenover haar geen eigen wil had bezeten, zei „ja”.

De moeders vonden het goed. Die van Ada omdat ze begreep, dat ze op deze manier een rustige Woensdagmiddag zou hebben. Niet, dat ze zich anders zooveel met het meisje bemoeide, maar er was toch altijd nog een oude vader die af en toe meende het recht te hebben, z'n vrouw op haar plicht te wijzen.

Die van Flipje omdat ze altijd weer hoopte, dat iets van Ada's resoluutheid zou overslaan op haar dreamerigen zoon.

Ada zat in haar slee als een dame in haar auto. Nonchelang, maar er op lettend, of niet een van haar wenschen werd genegeerd. Flipje zwoegde.

Het touw over z'n tengere schouderdje deed misschien zeer, maar hij klaagde niet.

Zijn beentjes werden misschien moe, maar hij vertraagde niet.

Ada's minachting kon hij onbewust, onmogelijk dragen. Dan liever pijn en moeheid.

En Ada commandeerde:

„Draaf dan toch.”

Flipje draafde.

„Niet zoo slingeren.”

Flipje trachtte te rennen in één rechte lijn. Hij wist niet, dat hij terug zou kunnen verwijten: „stuur jij dan ook.”

Ada's voetjes raakten een opgewaaid sneeuwhoop aan de kant. De slee dreigde te kantelen. Ada schreeuwde: „je lijkt wel dronken!” Flipje schrok van dit leelijke ke, harde woord. . .

Flipjes moeder keek onbemerkt toe. Als Ada van plan was, zich de gansche middag te laten trekken, moest ze maar een ander zoeken! Misschien ging ze zelf straks even. Maar 't was wel goed voor Flipje, als hij volhield, een poosje nog. . .

Aan 't eind van de laan verscheen een andere slee. Een groot meisje, dat trok; een veel kleiner, dat er in zat.

Het groote meisje zei: „dag” en bleef naast Flipje loopen. Af en toe keek ze naar hem. Maar ze zei niets.

Flipje durfde niets vragen en Ada vond het niet de moeite waard.

Vanaf de straat klonk belgerinkel.

Een ar!

Net toen ze bij de kruising waren gleed hij voorbij.

Ada herkende haar moeder en den mijnheer, die dikwijls kwam als vader niet thuis was. Ze wilden dan, moeder en hij, dat ze „oom” zou zeggen. Maar ze deed het niet. Dan werd moeder kwaad. De mijnheer soms ook, en soms kocht hij haar om met lekkere flikken.

Als hij haar nu vroeg, in de ar te

komen, wilde ze hem wel een heele middag „oom” noemen.

Maar ze zagen haar niet eens.

Ada uitte haar verlangen naar 't onbereikbare in een minachtend schimpen op wat haar geboden werd.

„Draaf dan toch! Je loopt net zoo langzaam! Je bent een sukkel.”

Toen vatte een sterke meisjeshand haar schouder en schudde haar heen en weer. En een booze stem zei: „Je moet je schamen! Zie je dan niet, dat hij moe is? Nou moet jij trekken en hij zitten.”

Flipje schrok, maar voor Ada school er niets bizonders in om zoo beet gepakt te worden. Ze reageerde ook op haar gewone manier. Zoo gauw de hand haar losliet stond ze; meteen trok ze het slee-touw uit Flipjes handen.

„'k Ga naar huis. Jij kan niks.”

Even een vluchtig kijken naar 't groote meisje, of die niet zeggen zou: „ik trek je wel.” Toen, in heel haar houding een sterke afweer tegen deze ongewenschte inmenging, ging ze.

„Jij mag in mijn slee. Bij m'n zusje. 't Kan best,” zei het groote meisje tegen beteterde Flipje. Ze deed hem zitten achter het kleine kind, de beentjes als beschermend en steunend langs het zeer teere figuurtje voor hem. Flipje voelde meteen dat hij op de kleine passen moest; z'n koud geworden handjes grepen de riem van haar wollen jasje.

't Oudste meisje stopte die handjes onder de groote omslagdoek, waarin het kleintje gewikkeld was, voelde toen zorgzaam of Flipjes eigen das wel reikte tot boven z'n oortjes.

„Ze was veel te zwaar voor jou”, zei ze. Toen trok ze zelf moedig haar nu dubbele last. —

Vrouwen die nemen en vrouwen die geven.

Mannen die uitgebuit of bemoederd worden.

De wereld in miniatuur.